

במדינה

(המשך מעמוד 32)

והורה למתורגמן לומר לי שלקראת הסיום מותר לי לפרוש, לא להשתתף בתרגיל האחרון שהוא קשה במיוחד, כי בודאי לא אוכל לעמוד בו. סירבתי, כמובן. כולם פישקו רגליים והחלו מבצעים תרגיל שכיבת-סמיכה. אלא שהתרגיל הזה, במעוררו, היה שונה במיקצת מכל המוכר לנו. הם ביצעו אותו לפי קצב, לאט-לאט ויותר מהר, שוב לאט, בקצב רגיל ובודדים. כך זה נמשך ללא-הרף, וכשהגעתי ל-80 לחיצות, הרגשתי שאני לא יכול יותר, אבל ראיתי איך הם מתבוננים בי מזוויות עיניהם, והחלטתי שאני ממשיך בכל מחיר. הגענו, כולנו, עד 450 לחיצות.

"הרגשתי שאני חייב זאת לעצמי, כיהודי וכישראלי, ויהיה מה שיהיה."
כשנפסקה המוסיקה והשתררה דממה, התרוממו כולם, הקיפו אותי, נישקו וחיבקו אותי. הם החלו מדברים בהתרגשות, בפר-

החן השבוע רפאל הלפרין, אלוף הקאראטה, משהרן בירת אירן, לשם הגיעו במיסגרת סיור שהוא עורך בימים אלה בארצות המזרח התיכון והקרוב, ומביא אליהן את בשורת הקאראטה הישראלית. בטורן מצוי מועדון ספורט, הפופולרי ביותר בעיר, שמו סאפרי. זהו מועדון ספורט ותיק, שחבריו מוסלמים קיצוניים. אין בו דריסת-רגל ליהודים, וחס מלהזכיר בו את שמה של מדינת ישראל. אנשי המועדון מקורבים לשאה.

קאראטה בצה"ל. נכנסתי למועדון הזה עם מתורגמן, מספר רפאל הלפרין, "כי הם דוברי פרסית בלבד. הסברתי להם מי אני — ספורטאי ישראלי, איש היאבקות וקאראטה. הם התייחסו אלי בזלזול וקרי-רות מפגנים, וראשיהמועדון כלל לא רצה לדבר איתי.

"או הפגנתי להם את חמש מכות-המחץ המהירות, וזה מה ששבר את הקרח. כנראה ששפת-הספורט היא בכל-יזאת שפה ביני לאומית שאינה יודעת הבדלי גזעים ודתות. מייד הוונתי אל סאפרי, ראש הכת, בכבוד-רוב-עצמו. הוא חקר אותי על דברים שונים, בין השאר על המילחמה האחרונה שהיתה בישראל, על הקאראטה שלומדים ומתאמנים אצלנו, ועל מה שהפגנתי בפני החיילים.

"הוא התרשם מאוד מדברי, מהיעוד שהראיתי לו גם תמונות, וביקש שאחזור בשעה מאוחרת יותר, ואז ייערך אימון של חברייהמועדון, לכבודי. כשחזרתי נמצאו במקום כבר כ-20 מבני הכת, כולם גברתנים רציניים.
"הם סיפרו לי שיש להם אימון קבוע ארבע פעמים בשבוע, משך שעה רצופה בכל פעם, וזה דבר קשה מאוד בקאראטה. אחר-כך שאלו אותי אם אני מוכן להשתתף באימון כזה. לא ידעתי מה מצפה לי, אך גם לא יכולתי לסרב, כי זה היה מתקבל לא יפה או לא נכון, ומעליב אותם.

"המקום עצמו בנוי כמעין במה מונמכת בתוך האולם המרכזי, כשהריצפה בעומק של כחצי מטר. המקום הזה קדוש להם. הם חייבים לנשק את הריצפה לפני שהם נכנסים לאימון עצמו. בקיצור, כיהודי וישראלי, זה היה כבוד גדול במיוחד בשבילי, מה-הגם שראש הכת עצמו עמד לאמן אותם לכבודי.

"קיבלתי לבוש מסורתי, מכנסים משובצים

תוך זמן קצר נכבשה דירת הוגו עלידי חיות.

החיות — חשבות מכל

הן פשוט שבו והופיעו בחיי חלק מהן אספתי ברחוב, וחלק קיבלתי. היו לנו חתולי-כלב קולי, קוף, שתי תרנגולות שהפחידו עד מוות את האריות שקיבלתי מגן-החיות בירושלים, ציפורים וקיפוד. אני מוכרחה לציין שבני היה טובלני ביותר. לא הרבה אנשים יסכימו לחלק את מיטתם עם בני ברמן. לא עבר לא התאמנו. מעולם לא נלחמתי עם מישהו, כמו שנלחמתי עם בני ברמן. לא עבר יום שלא רבנו.

"אחרי כל מה שעברתי, אולי לא

ד"ר לפילוסופיה שעבד באוניברסיטת פני-סילבניה, היה אדם נפלא. שהוריש לי את האהבה לחיות. שום חיי-תרחוב שאספתי והבאתי הביתה, לא נתקלה בהתנגדות. ועם האהבה, באה גם ההתעניינות. הרביתי לקרוא על חיות. לא היה גן-חיות או קירקס שהודמנו בדרכי ולא ביקרתי בהם. אבל אז היתה זו אהבה-לשמה, ומעולם לא עלה בדעתי שיבוא יום ואצטרך להרוויח ממנה את לחמי.

"עיסוקי העיקריים באותה תקופה היו ציור ופיסול. למדתי פיסול בפילדלפיה וסיימתי ארבע שנים באקדמיה של פני-סילבניה. בגיל 21 התחתנתי בפעם הראשונה, והפכתי לעקרת-בית שהפיסול והציור הם התחביבים שלה.

"וכך מצאתי את עצמי שקועה בחיי-רוחה, ללא מטרה, ללא אתגר. לו זה היה קורה היום, אחרי כל מה שעברתי, אולי לא

אש ותימות-עשן

פולטת הלך מפיה בהופעותיה במועדוני-הילילה, בתן החלה עונקת כאשר נותרה ללא מקורות-פרנסה. היא מופיעה לצידו של הקוסם ומאלף-החיות טומי דיאבולו. למעלה מימין: הלך, באחת מהופעותיה עם נחשים אימתניים. את העבודה איתם למדה מראייה.

הייתי מתגרשת. אבל אז לא הספיק לי."
תחנה אחרונה
— ישראל

ך כך התחילה לנסוע. היא החלה משוטטת באירופה, ומשם הגיעה לישראל.
"מה היה לי אז? השכלה שממנה לא יכולתי לחיות, חיות, בת בת 5. שהייתי צריכה לקיים, כסף לא היה לי, ואת השפה לא ידעתי. את חיי בישראל התחלתי בקיבוץ כירנת.

"בקיבוץ היה מעניין, אבל שוב היה חסר לי האתגר שאותו חיפשתי. החלטתי לעזוב, וכרגיל, עזבתי ללא כסף, עם הבת. עברית עדיין לא דיברתי. הייתי אז בת עשרים ושבע, ומלבד חברי בקיבוץ, לא הכרתי שום אדם."
ואז נפגש את בני ברמן.

"זו היתה הפעם הראשונה בחיי שהייתי ברחוב דינוגוף. כל מה שיכולתי להרשות לעצמי, באמצעים המוגבלים שהיו לי אז, היתה כוסיטה. ואיפה רצה הגורל שאשב לשתות את כוסיטה הזאת, אם לא ב'כסית'?"

"בני עבר ברחוב, הסתכל עלי ונעצר. אז עוד לא ידעתי עליו דבר, אבל הוא שאל מה אני עושה, וכשאמרתי שאני מחוסרת-עבודה, הניע לעזור לי. הוא השיג לי ג'וב במועדון-התיאטרון דאו, והתחלנו לצאת. אחרי חמישה חודשים התחתנו." וכמובן, כפי שתמיד קורה אצל הלך.

הייתי מתגרשת. אבל אז לא הספיק לי."

תחנה אחרונה

— ישראל

ך כך התחילה לנסוע. היא החלה משוטטת באירופה, ומשם הגיעה לישראל.
"מה היה לי אז? השכלה שממנה לא יכולתי לחיות, חיות, בת בת 5. שהייתי צריכה לקיים, כסף לא היה לי, ואת השפה לא ידעתי. את חיי בישראל התחלתי בקיבוץ כירנת.

"בקיבוץ היה מעניין, אבל שוב היה חסר לי האתגר שאותו חיפשתי. החלטתי לעזוב, וכרגיל, עזבתי ללא כסף, עם הבת. עברית עדיין לא דיברתי. הייתי אז בת עשרים ושבע, ומלבד חברי בקיבוץ, לא הכרתי שום אדם."
ואז נפגש את בני ברמן.

"זו היתה הפעם הראשונה בחיי שהייתי ברחוב דינוגוף. כל מה שיכולתי להרשות לעצמי, באמצעים המוגבלים שהיו לי אז, היתה כוסיטה. ואיפה רצה הגורל שאשב לשתות את כוסיטה הזאת, אם לא ב'כסית'?"

"בני עבר ברחוב, הסתכל עלי ונעצר. אז עוד לא ידעתי עליו דבר, אבל הוא שאל מה אני עושה, וכשאמרתי שאני מחוסרת-עבודה, הניע לעזור לי. הוא השיג לי ג'וב במועדון-התיאטרון דאו, והתחלנו לצאת. אחרי חמישה חודשים התחתנו." וכמובן, כפי שתמיד קורה אצל הלך.

אישיקאראטה הלפרין הפורס נדהמו

מועדון-הקאראטה המוסלמי שפה בינלאומית

סית, ואף שלא הבנתי את דבריהם, ידעתי שהם מתקשים להאמין שאני איש-מערב ללא אימון מיוחד כמו זה שהם מקבלים, הייתי מסוגל לבצע שכיבות-סמיכה בקצב של 30 לדקה, במשך 15 דקות — כלומר, 450 לחיצות בסך-הכל.
"הם הצטלמו איתי, וראש-הכת, שהוא ממקורביו של השאה, אמר לי: 'מעכשיו אתה כמו אח שלנו. כל מה שתצצה, נעשה עבורך.'
"לבסוף קיבלתי תעודת-כבוד מהמועדון, וכיוון שהמעשים אומרים יותר ממילים, אולי גייסו את רפאל הלפרין במיסגרת עיריידם חדש למסעה-הסברה הישראלית הכושל בחו"ל?"

והגורה מקושטת. היה שם גם פעמון גדול, שמשמש בדרכי-כלל כשבא אדם חשוב, או המלך, ואז מפעילים את הפעמון במכתיד, לכבודו.
"הפעם הפעילו את הפעמון הזה לכבודי. כולם נכנסו לתוך הוניה העמוקה, התכופפו ונישקו את הריצפה. אני הסתפקתי בקידה קלה. אחר-כך החלו התרגילים, לקול קצב התופים והמצילתיים, על רקע תמונותיהם של הנביא מוחמד ותחנתו עלי, שהיו תלויות על הקיר.
התרגיל הקשה הכריעי. האווירה התחממה במהירות, הכל קיפצו ודילגו. והרימו משאות שונים לפי הקצב, ובצורות שונות. לבסוף קרא לי סאפרי, ראש הכת,